

Recitationstekst til 1.sats INNI - ÚTI

Vit standa á altanini, hygja út á jørðina runt Glasir. Man hoyrir grøsini flyta seg vit vindinum, hjúlini flyta bilin og fólki ganga frá og til skúlan.

Skógurín, vatni og heyggjurin sóu lítil út. Túrurin sum heild sæð lítil út.

Kalda, frískliga luftin hvørvur, tá vit traðka innum.

Úti er kvirt og kalt, men har hoyrist okkurt. Fólk práta millum sín og flenna. Ovasta hæddin á Glasi varð heitt. Luftin var innikleimd og larmur hoyrdist úr øllum ættum. Alt prati og allur gangurin á hæddunum undir, kom uppá. Ljóðið endaði har, á 6.hædd.

Tað byrjar at gerast heitt. Tað byrjar at gerast alt ov heitt. Nu byrgar ófriðurin eisini og hetta tekur mitt fokus. Bólturin, fólkini, larmur, larmur og larmur.

Tá eg flyti meg oman gjøgnum Atrium, so koma ljóðini tættari. Niðureftir verður ljósið dempað, samstundis sum at fleiri og fleiri eygv merkjast í nakka mínum - men eingin eygnakontakt.

Eg hoyrir 1000 røddir práta, men eg hoyri eingi orð. Bert eitt óendaligt suð av ófriði.

Inni er størst men følist lítið, har er ljóst men følist myrkt, har er tos sum følist sum larmur, eygur sum følast sum dómarir, trappur sum følast sum tunar brekkur.

Men so broytist alt. Vit traðka inn í ein annam heimi. Kvirt som tíðin vart stegga upp.

Opin himmal. Ljoð frá djórun, børnum, men eingin eygleiðing.

Tað kennist friðarligt úti í nátturuni og har er einki at skunda sær til.

Tværfær atmosfærur som eru so ymiskar, men so nær við hvørja aðra. Tann kvalandi luftin og suðandi larmurin er burtur.

Ein bygg frísk atmosfera. Ljóðið frá djórum hóskar nærmast ikki inn. Frá betongi og rokí til náttúru, frælsi og harmoni.

...tá allar hønumar byrjaðu at syngja í kór.....
tað er sum um, at eg braðliga gangi í eini djóraverð.....

Trøini gjørdu líud, bløðini færdu vind upp om skógin. Tað var sum at vera í eini igloo.

Einsamalla vatnið við ána, har dunnurnar stuttleika sær, dregur friðdin yvir okkum. Vit hoyra brúsandi áinam sum fær okkum at merkja, hvussu nakað so einsamalt, kann ávirka okkum so nógv.

Vatnið rennur framm við og tosar sitt egna mál.

Eg hoyri ein fugl.....nú var friðarligt aftur.

(afsnit D i musikken = solo-afsnittet; ingen recitation i takt 29-)

Hoast ljóðið av fossinum er hart, so kennist tað stilt.

Fólk og fossar eru so ólika, fossurin rennir í allatíð, medan fólkíð hevur avmarkaða tíð.

Friðdurin ið var at finna í steininum. Kaldi stóri steinurin segði einki, men gav bara frið.

Tað luktar av mjørka -

Mjørkin hevði lagt seg á okkum sum ein stórur myrkur dúkur.

Mjørkin kennist loynligur. Nú sóu vit ikki Nólsoy meira.

Nú var eingin sól, og eingin bláður himmal, men grasið var enn grønt.